

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
MELCHIORA WATHELETA
přednesené dne 30. května 2017¹

Věc C-657/15 P

**Viasat Broadcasting UK Ltd
proti
TV2/Danmark A/S,**

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Státní podpory – Článek 107 odst. 1 SFEU – Veřejnoprávní vysílání – Opatření přijatá dánskými orgány vůči dánské televizní stanici TV2/Danmark – Pojem ‚podpory poskytované státem nebo ze státních prostředků‘ – Rozsudek Altmark“

1. Svým kasačním opravným prostředkem se Viasat Broadcasting UK Ltd (dále jen „Viasat“) domáhá částečného zrušení rozsudku Tribunálu Evropské unie TV2/Danmark v. Komise², kterým uvedený Tribunál zrušil rozhodnutí Komise 2011/839/EU³ v rozsahu, v němž měla Evropská komise za to, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 převedené na společnost TV2/Danmark prostřednictvím TV2-Fonden (fond TV2) představují státní podpory, a ve zbývající části žalobu společnosti TV2/Danmark A/S (dále jen „TV2 A/S“) znějící na částečné zrušení tohoto rozhodnutí zamítl (TV2 A/S je dánská televizní akciová společnost, která byla založena, aby s účetními a daňovými účinky k 1. lednu 2003 nahradila nezávislý státní podnik TV2/Danmark, dále jen „TV2“). Tato věc souvisí s věcmi C-649/15 P a C-656/15 P, v nichž se jedná rovněž o kasační opravné prostředky proti napadenému rozsudku a v nichž také dnes přednesu své stanovisko. Je rovněž blízká věci, v níž byl nedávno vydán rozsudek ze dne 8. března 2017, Viasat Broadcasting UK v. Komise (C-660/15 P, EU:C:2017:178).

I. Skutkový základ sporu

2. Vzhledem k tomu, že skutkový základ této věci je totožný se skutkovým základem věci C-656/15 P, odkazují na body 2 až 15 mého stanoviska v uvedené věci, předneseného rovněž dnes.

II. Řízení před Tribunálem a napadený rozsudek

3. Ze stejných důvodů odkazují na body 16 až 19 mého stanoviska ve věci C-656/15 P.

¹ – Původní jazyk: francouzština.

² – Rozsudek ze dne 24. září 2015, tv2/Danmark v. Komise (T-674/11, dále jen „napadený rozsudek“, EU:T:2015:684).

³ – Rozhodnutí ze dne 20. dubna 2011 o opatřeních učiněných Dánskem (C 2/03) ve prospěch TV2/Danmark (Úř. věst. 2011, L 340, s. 1, dále jen „sporné rozhodnutí“).

III. Ke kasačnímu opravnému prostředku

4. Na podporu svého kasačního opravného prostředku uplatňuje Viasat dva důvody vycházející z nesprávných právních posouzení, kterých se dopustil Tribunál tím, že rozhodl, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 převedené ze společnosti TV2 Reklame na společnost TV2 prostřednictvím TV2-Fonden nepředstavují státní prostředky, a dále tím, že nesprávně vyložil druhou podmínku, kterou formuloval Soudní dvůr v rozsudku ze dne 24. července 2003, *Altmark Trans a Regierungspräsidium Magdeburg* (C-280/00, EU:C:2003:415, pokud jde o podmínky požadované Soudním dvorem v tomto rozsudku, dále jen „podmínky judikátu Altmark“).

5. V souladu s čl. 76 odst. 2 svého jednacího řádu Soudní dvůr učinil závěr, že po skončení ústní části řízení má dostatečné podklady pro rozhodnutí a ústní jednání tedy není nezbytné.

A. K prvnímu žalobnímu důvodu

1. Shrnutí argumentů účastníků řízení

6. Viasat v podstatě tvrdí, že Tribunál se tím, že v bodě 220 napadeného rozsudku rozhodl, že Komise neměla ve sporném rozhodnutí kvalifikovat příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 jako státní podporu, jelikož tyto příjmy nepředstavovaly „státní prostředky“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, dopustil nesprávného právního posouzení.

7. Společnost Viasat podporuje Komise.

8. TV2 A/S a Dánské království s touto argumentací nesouhlasí. V podstatě tvrdí, zaprvé, že dotčené příjmy nepředstavovaly státní prostředky, a tudíž ani státní podpory, jelikož nepocházely od dánského státu, ale z činnosti TV2. Zadruhé tvrdí, že okolnost, že TV2 Reklame a TV2-Fonden byly veřejnoprávní subjekty vlastněné a kontrolované dánským státem je v tomto ohledu irelevantní, a zatřetí, že tvrzení společnosti Viasat a Komise týkající se kontroly vykonávané dánským státem nad prostředky těchto subjektů vycházejí z nesprávného pochopení dánského práva. TV2 A/S poukazuje rovněž na to, že uvedené příjmy neposkytly společnosti TV2 žádnou konkurenční výhodu.

2. Posouzení

9. První důvod uvedený společností Viasat je podobný důvodu, který uplatňuje Komise na podporu svého kasačního opravného prostředku ve věci C-656/15 P, *Komise v. TV2/Danmark*, jelikož obě tyto účastnice řízení napadají výklad pojmu „státní prostředky“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU a jeho uplatnění v projednávaném případě ze strany Tribunálu.

10. Analýzu uvedenou v mém dnešním stanovisku v souvislosti s jediným důvodem uvedeným Komisí ve věci C-656/15 P lze použít *mutatis mutandis* na první důvod společnosti Viasat v projednávané věci. Omezím se tedy pouze na shrnutí tohoto posouzení. Pro úplnější analýzu odkazuji na body 24 až 97 uvedeného stanoviska.

11. Pokud jde zaprvé o přičitatelnost opatření, v projednávané věci je nesporné, že na orgány veřejné správy musí být nahlíženo tak, že se podílely na přijetí tohoto opatření⁴.

4 – Viz rozsudky ze dne 16. května 2002, *Francie v. Komise*, zvaný „Stardust Marine“ (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 52); ze dne 19. prosince 2013, *Association Vent De Colère! a další* (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 17), jakož i usnesení ze dne 22. října 2014, *Elcogás* (C-275/13, nezveřejněné, EU:C:2014:2314, bod 22).

12. Pokud jde zadruhé o požadavek, aby zvýhodnění bylo poskytnuto přímo či nepřímo ze státních prostředků, tento požadavek neznamená, jak vyplývá z ustálené judikatury Soudního dvora, že je nezbytné ve všech případech prokázat, že došlo k převodu státních prostředků, aby zvýhodnění poskytnuté jednomu nebo několika podnikům mohlo být považováno za státní podporu ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU⁵.

13. Právě s těmito úvahami na paměti budu zkoumat, *zda Tribunál při rozhodnutí, že Komise se tím, že ve sporném rozhodnutí kvalifikovala příjmy z reklamy v letech 1995 a 1996 převedené ze společnosti TV2 Reklame na společnost TV2, prostřednictvím TV2-Fonden, jako „státní prostředky“, dopustila nesprávného právního posouzení, správně vyložil tento pojem „státní prostředky“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU.*

14. Jak připomíná správně společnost Viasat, Soudní dvůr v rozsudku ze dne 16. května 2002, Komise v. Francie, zvaném „Stardust Marine“ (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 37), rozhodl, že „z judikatury Soudního dvora vyplývá, že [čl. 107 odst. 1 SFEU] zahrnuje veškeré finanční prostředky, které mohou veřejné orgány skutečně použít k podpoře podniků, aniž je rozhodné, zda tyto prostředky trvale patří do majetku státu, či nikoli. I když tedy částky odpovídající předmětnému opatření nejsou trvale ve vlastnictví státu, skutečnost, že zůstávají trvale pod veřejnou kontrolou, a tudíž k dispozici příslušným vnitrostátním orgánům, tak postačuje k tomu, aby byly kvalifikovány jako státní prostředky“⁶.

15. Soudní dvůr tím, že v bodě 38 téhož rozsudku judikoval, že „Komise tím, že ve sporném rozhodnutí konstatovala, že prostředky veřejnoprávních podniků, jako jsou prostředky Crédit Lyonnais a jejich dceřiných společností, jsou pod kontrolou státu, a ten je má tudíž k dispozici, nevyložil pojem ‚státní prostředky‘ uvedený v [čl. 107 odst. 1 SFEU] nesprávně. Stát totiž může prostřednictvím výkonu svého dominantního vlivu na takové podniky nasměrovat použití jejich prostředků k případnému financování zvláštních výhod ve prospěch jiných podniků“.

16. V projednávaném případě je přitom nesporné, že stát (Dánské království) byl jediným akcionářem akciové společnosti TV2 Reklame, jelikož kapitál vložil do společnosti stát a ministr kultury musel schvalovat stanovy společnosti a jejich změny. TV2 Reklame byla tedy plně pod kontrolou státu⁷.

17. Souhlasím se společností Viasat v tom, že převod předmětných prostředků prostřednictvím TV2-Fonden nemá žádný vliv na jejich charakter „státních prostředků“, jelikož TV2-Fonden je rovněž veřejnoprávní podnik kontrolovaný dánským státem.

18. Skutečnost, že, jak uvádí judikatura Soudního dvora, kterou jsem právě citoval, prostředky veřejnoprávní společnosti, která je plně vlastněna a kontrolována státem, jsou „státní prostředky“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU, je podle mne dostatečným důvodem k tomu, abych navrhl zrušení napadeného rozsudku. Pro úplnost posoudím i ostatní důvody, které povedou k témuž závěru.

5 – Viz zejména rozsudky ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, zvaný „Stardust Marine“ (C-482/99, EU:C:2002:294, bod 36); ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348, bod 34), a ze dne 19. prosince 2013, Association Vent De Colère! a další (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 19).

6 – Soudní dvůr odkazuje na rozsudek ze dne 16. května 2000, Francie v. Ladbroke Racing a Komise (C-83/98 P, EU:C:2000:248, bod 50). Viz rovněž poznámku pod čarou 15 v mém dnešním stanovisku ve věci C-656/15 P.

7 – To vyplývá z čl. 31 odst. 1 Bekendtgørelse af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed (dánský kodifikovaný zákon o rozhlasovém a televizním vysílání č. 578) ze dne 24. června 1994 (dále jen „zákon z roku 1994“). Viz rovněž body 80, 89 a 90 odůvodnění sporného rozhodnutí.

a) Původ prostředků není rozhodující

19. V bodě 208 napadeného rozsudku Tribunál z judikatury citované v bodě 201 téhož rozsudku⁸ ve spojení s rozsudky ze dne 16. května 2000, Ladbroke Racing v. Komise (C-83/98 P, EU:C:2000:248), a ze dne 12. prosince 1996, Air France v. Komise (T-358/94, EU:T:1996:194), překvapivě vyvodil, že prostředky, které pocházejí od třetích osob mohou představovat státní prostředky *pod podmínkou, že buď* je jejich vlastníci dali dobrovolně k dispozici státu (jak učinili vkladatelé u Caisse des dépôts et consignations-participations v uvedeném rozsudku Air France v. Komise), *nebo* se jich jejich vlastníci vzdali (jako výhry nevyžádané sázkaři ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek Ladbroke Racing v. Komise), a v bodech 211 a 212 napadeného rozsudku z toho poté dovodil, že příjmy z reklamy, o které se jedná v projednávané věci, pocházely od inzerentů, kteří si koupili reklamní čas na TV2, a o těchto prostředcích tedy nelze mít za to, že jsou pod kontrolou dánského státu, jelikož nebyly dány dobrovolně k dispozici státu jejich vlastníky ani se jich jejich vlastníci nevzdali a nejsou *de facto* spravovány státem.

20. Neztotožňuji se s tímto závěrem, ke kterému vedly úvahy uvedené v bodech 202 až 212 napadeného rozsudku, a to ze dvou důvodů.

21. Zprvce na rozdíl od toho, co uvádí napadený rozsudek, je původ konkrétních prostředků a jejich původně soukromá povaha (v projednávaném případě peníze zaplacené podniky, které si přejí mít reklamu na TV2) irelevantní, pokud se jedná o posouzení právní otázky, zda prostředky, které přešly do jiných rukou a jsou v držení a pod kontrolou subjektu plně vlastněného státem, jsou „státní“ prostředky či nikoliv. Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení (zejména v bodech 208, 211 a 212 napadeného rozsudku), když položil důraz na jiné skutečnosti, než samotné prostředky (a konkrétně jejich původ)⁹.

22. Zadruhé Tribunál se v bodě 208 napadeného rozsudku nesprávně snaží dovodit z obou rozsudků Soudního dvora, že musí být splněna jedna či druhá ze dvou „nových“ a dodatečných podmínek (viz bod 19 tohoto stanoviska), aby byly prostředky pocházející od třetích osob považovány za „státní prostředky“.

23. Výše citovaná judikatura totiž neobsahuje nic, co by svědčilo pro závěr – jak naznačuje napadený rozsudek – že prostředky veřejnoprávních podniků lze považovat za „státní prostředky“ ve smyslu čl. 107 odst. 1 SFEU pouze tehdy, pokud je jejich vlastníci dali dobrovolně k dispozici státu nebo se jich jejich vlastníci vzdali a jsou *de facto* spravovány státem.

24. Každopádně to nijak nevyplývá z judikatury relevantní za okolností projednávané věci, a sice z rozsudku ze dne 16. května 2002, Francie v. Komise, zvaném „Stardust Marine“ (C-482/99, EU:C:2002:294, body 37 a 38), který je ostatně pozdější než oba rozsudky, o něž se marně snaží opírat napadený rozsudek.

25. Nadto zatímco druhá z podmínek navrhaných Tribunálem (o opuštěných prostředcích) zjevně nemá s okolnostmi projednávaného případu žádnou souvislost, první podmínka (dobrovolné poskytnutí k dispozici) dokonce naráží na novější judikaturu Tribunálu (rozsudek ze dne 27. září 2012, Francie v. Komise, T-139/09, EU:T:2012:496, proti kterému nebyl podán kasační opravný prostředek, body 63 a 64)¹⁰.

8 – Rozsudky ze dne 30. května 2013, Doux Élevage a Coopérative agricole UKL-ARREE (C-677/11, EU:C:2013:348, bod 35 a citovaná judikatura), a ze dne 15. ledna 2013, Aiscat v. Komise (T-182/10, EU:T:2013:9, bod 104).

9 – V tomto ohledu viz mé dnešní stanovisko ve věci C-656/15 P (body 46 a násl.).

10 – Viz mé dnešní stanovisko ve věci C-656/15 P, bod 59.

b) Kontrola veřejných orgánů je rozhodující

26. Domnívám se, že Tribunál se v bodech 212, 214 a 215 napadeného rozsudku dopustil nesprávného právního posouzení, když v rámci posouzení toho, zda dánský stát vykonával prostřednictvím TV2-Fonden kontrolu nad prostředky převáděnými ze společnosti TV2 Reklame na společnost TV2, vyložil pojem „kontrola“ příliš restriktivně.

27. Sám Tribunál totiž v napadeném rozsudku (bod 182) zmiňuje, že z čl. 29 odst. 2 zákona z roku 1994 vyplývá, že TV2-Fonden byl financován ze zisků z reklamy na TV2. Z téhož článku vyplývá také to, že o části zisků společnosti TV2 Reklame, která měla být převedena do TV2-Fonden, rozhodoval ministr kultury. Jak uvedl Tribunál v bodě 181 napadeného rozsudku a jak uvádí bod 81 odůvodnění sporného rozhodnutí, část kumulovaného zisku společnosti TV2 Reklame, která nebyla převedena do TV2-Fonden, mohl ministr kultury – se souhlasem finančního výboru Folketing (dánského parlamentu) – použít k úhradě předchozí státní záruky *nebo k jiným kulturním účelům* (viz článek 33 zákona z roku 1994¹¹).

28. Stát měl tedy veškerá práva a plnou kontrolu nad zisky společnosti TV2 Reklame a *přímo z právních předpisů* vyplývalo, že tyto prostředky mohly sloužit k jiným účelům než k jejich převodu TV2-Fonden.

29. Vzhledem k tomu, že ministr kultury měl možnost rozhodnout, že prostředky budou využity k jinému účelu než k převodu do TV2-Fonden, je třeba konstatovat, že stát tyto prostředky kontroloval, bez ohledu na to, jakým způsobem se ministr kultury ve skutečnosti rozhodl tyto prostředky během daného roku použít.

30. Nadto pouze ministr kultury mohl rozhodnout o částce, která má být převedena za daný rok z TV2-Fonden na TV2, jelikož převod prostředků z TV2-Fonden na TV2 mohl proběhnout pouze souladu s rozpočtovým rámcem TV2, stanoveným ministrem kultury¹².

31. Tribunál se tedy dopustil nesprávného právního posouzení tím, že při posuzování existence státních prostředků nezohlednil skutečnost, že stát měl veškerá práva a plnou kontrolu nad prostředky TV2 Reklame a mohl rozhodovat, zda tyto prostředky mají být převedeny do TV2-Fonden, nebo použity k jiným účelům, například kulturním, a dále tím, že nezohlednil skutečnost, že stát plně kontroloval prostředky TV2-Fonden, a mohl tak jednostranně rozhodovat o tom, kdy mají být tyto prostředky převedeny na TV2, jakož i o jejich výši.

c) Tribunál interpretoval nesprávně rozsudek ze dne 13. března 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160)

32. K odůvodnění své argumentace ohledně nedostatečnosti veřejné kontroly vykonávané ze strany dánských orgánů k tomu, aby dotčené prostředky mohly být kvalifikovány jako „státní prostředky“, Tribunál přirovnal projednávanou věc k věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160).

33. Já se naopak (stejně jako společnost Viasat) domnívám¹³, že obě věci se výrazně liší jak po skutkové, tak po právní stránce.

11 – Viz rovněž body 81 a 84 odůvodnění sporného rozhodnutí.

12 – Viz článek 30 zákona z roku 1994, citovaný v poznámce pod čarou 28 v mém dnešním stanovisku ve věci C-656/15 P.

13 – Stejně jako Bacon, K., *European Union Law of State Aid*, Oxford University Press, 2017, který po komentáři k rozsudku ze dne 13. března 2001, PreussenElektra (C-379/98, EU:C:2001:160), pokračuje konstatováním, že „[a] rather different example of the analysis of payments from private parties was the advertising revenues paid to the Danish broadcaster TV2, which the [General] Court held were not State resources despite the fact that the Danish authorities could restrict the percentage of those revenues that was transferred to TV2“ (zvýrazněno autorem tohoto stanoviska).

34. V rozsudku ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), totiž Soudní dvůr vyloučil kvalifikaci jako „státní podpora“, jelikož výhody poskytnuté výrobcům zelené elektřiny byly *financovány výlučně* soukromými podniky zásobujícími elektřinou, prostřednictvím prostředků, nad nimiž stát *neměl nikdy kontrolu*, a které tedy „ve skutečnosti nikdy neopouštějí soukromou sféru“ (viz stanovisko generálního advokáta Jacobse ve věci *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2000:585, bod 166). Podobně rozsudek ze dne 5. března 2009, *UTECA* (C-222/07, EU:C:2009:124, citovaný rovněž Tribunálem v napadeném rozsudku), se týkal stejně jako věc, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), situace, kdy předmětné prostředky nikdy neopustily soukromou sféru.

35. Dvě další skutečnosti umožňují zdůraznit rozdíly mezi projednávanou věcí a věcí, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160).

36. Projednávaná věc se týká převodu prostředků z veřejnoprávního podniku v návaznosti na *rozhodnutí přijímané každoročně ministrem* kultury, zatímco ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), se jednalo o *obecné legislativní ustanovení* týkající se převodů uložených některým podnikům ve prospěch jiné kategorie subjektů (v zásadě soukromých).

37. Kromě toho ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), nebyla dotčená společnost (*PreussenElektra*) pověřena spravováním podpory, jelikož neexistoval systém náhrad, prostřednictvím kterého by společnosti, které nesly dodatečné náklady, obdržely z tohoto titulu náhradu.

38. Řešení zvolené v uvedeném rozsudku tedy nelze použít v situaci, kdy stát vytvořil samostatnou právní entitu, jako je TV2 Reklame, a pověřil ji správou podpory¹⁴.

39. Skutkové okolnosti projednávané věci jsou naopak velmi podobné skutkovým okolnostem věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 17. července 2008, *Essent Netwerk Noord a další* (C-206/06, EU:C:2008:413)¹⁵.

40. Veřejnoprávní společnost (SEP) byla pověřena vybíráním částek plynoucích z příplatku, který nizozemský stát zákonem uložil odběratelům elektřiny za účelem boje proti nákladům neslučitelným s trhem. V praxi byl tento příplatek placen správci sítě, který měl každý rok převést výnos z něj na SEP. Ta si poté ponechala částku 400 milionů nizozemských guldenů (NLG) (181 512 086,40 eur) k pokrytí nákladů neslučitelných s trhem vzniklých za rok 2000 a zbytek převedla ministerstvu.

41. Soudní dvůr v této věci nejprve rozhodl, že není významné, že tato určená společnost (SEP) zároveň soustřeďovala vybírání poplatku, spravovala vybrané prostředky a byla beneficiem části těchto prostředků, jelikož jednotlivé role společnosti SEP je možné oddělit a kontrolovat využívání prostředků, z čehož podle Soudního dvora vyplývá, „že dokud si tato určená společnost nepředělí částku 400 milionů NLG [181 512 086,40 eur], tedy do okamžiku, od kterého je má k volné dispozici, zůstává tato částka pod veřejnou kontrolou, a tudíž v dispozici státních orgánů, což je postačující k tomu, aby byla kvalifikována jako státní prostředky (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. května 2002, *Francie v. Komise*, [zvaný ‚Stardust Marine‘] C-482/99, EU:C:2002:294, bod 37)“.

14 – Rozsudky ze dne 17. července 2008, *Essent Netwerk Noord a další* (C-206/06, EU:C:2008:413, bod 74), a ze dne 19. prosince 2013, *Association Vent de Colère! a další* (C-262/12, EU:C:2013:851, bod 35), jakož i usnesení ze dne 22. října 2014, *Elcogás* (C-275/13, nezveřejněné, EU:C:2014:2314, bod 32).

15 – Viz zejména bod 74. Viz rovněž usnesení ze dne 22. října 2014, *Elcogás* (C-275/13, nezveřejněné, EU:C:2014:2314, bod 32).

42. Soudní dvůr poté upřesnil, že opatření dotčené v uvedené věci se liší od opatření, které bylo předmětem rozsudku ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), „ve kterém Soudní dvůr v bodě 59 rozhodl, že povinnost soukromých podniků zásobujících elektřinou vykoupit elektřinu vyrobenou z obnovitelných zdrojů energie za minimální stanovené ceny nezpůsobuje žádný přímý ani nepřímý přesun státních prostředků ve prospěch podniků, které vyrábějí tento typ elektřiny. V tomto posledně uvedeném případě podniky nebyly státem oprávněny, aby spravovaly státní prostředky, ale měly povinnost výkupu za použití svých vlastních finančních prostředků“ (rozsudek ze dne 17. července 2008, *Essent Netwerk Noord a další*, C-206/06, EU:C:2008:413, bod 74).

43. Stejně jako ve věci, v níž byl vydán posledně uvedený rozsudek, je TV2 Reklame samostatný veřejnoprávní subjekt zřízený za účelem shromáždování prostředků prodejem reklamního času na TV2 a pověřený státem správou těchto prostředků.

44. Tytéž úvahy platí ostatně pro TV2-Fonden, neboť se jedná o veřejnoprávní subjekt a ministr kromě toho mohl prostředky fondu disponovat.

45. Stejně jako v rozsudcích uvedených v poznámce pod čarou 14 uvedené výše zavedl zákonodárce režim, na základě kterého veřejnoprávní společnosti (v tomto případě TV2 Reklame) náleží kompenzace za podporu, kterou spravuje, v tomto případě v podobě práva prodávat reklamní čas na TV2.

46. Na TV2 Reklame se kromě toho nevztahovala povinnost koupě od TV2 prostřednictvím vlastních finančních prostředků na rozdíl od toho, jak tomu bylo v případě rozsudku ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160). Z dánských právních předpisů naopak vyplývá, že TV2 musela poskytnout reklamní časy k dispozici TV2 Reklame, a TV2 Reklame tedy nebyla povinna nakoupit tyto reklamní časy na TV2 za předem stanovenou cenu, jako tomu bylo u uvedeného rozsudku.

47. Z toho plyne, že se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když měl za to, že projednávaná věc je srovnatelná s věcí, v níž byl vydán rozsudek ze dne 13. března 2001, *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), přičemž tento nesprávný výklad hrál zásadní roli v Tribunálem uvedeném odůvodnění zrušení sporného rozhodnutí.

d) Neexistence rozdílu v původu prostředků pocházejících z poplatků a z příjmů z reklamy

48. Jak uvádí společnost Viasat, z výše uvedeného vyplývá, že pro správnou kvalifikaci prostředků TV2-Fonden je zásadní, aby prostředky společnosti TV2 Reklame byly kvalifikovány jako „státní prostředky“, jelikož si po převodu do TV2-Fonden zachovávají charakter státních prostředků stejně jako příjmy plynoucí z audiovizuálního poplatku. Jako „státní prostředky“ lze tedy kvalifikovat veškeré prostředky TV2-Fonden.

49. Rozlišování, které činí Tribunál mezi původem příjmů z reklamy převáděných z TV2 Reklame na TV2 prostřednictvím TV2-Fonden a původem prostředků plynoucích z audiovizuálního poplatku převáděných z TV2-Fonden na TV2, totiž není v projednávaném případě odůvodněné ani logické.

50. Je obtížné určit, v čem se liší prostředky pocházející z platby, kterou zákon ukládá soukromým uživatelům za přístup k veřejnoprávním televizním kanálům, od platby ze strany soukromých inzerentů za získání reklamního času v těchto médiích. V obou případech se jedná o prostředky pocházející od třetích osob placené veřejnoprávnímu podniku, ať již Danmarks Radio, nebo TV2 Reklame, za protiplnění.

51. Nesprávná právní posouzení, na která jsem poukázal, patří k důvodům, na základě kterých dospěl Tribunál k závěru, že s oběma druhy prostředků musí být zacházeno rozdílně, třebaže pokud jde o jejich původ, se nacházely ve stejné situaci.

52. Z toho vyplývá, že prvnímú důvodu kasačního opravného prostředku je třeba vyhovět.

B. K druhému důvodu

1. Shrnutí argumentů účastníků řízení

53. Viasat tvrdí, že Tribunál se tím, že v bodě 106 napadeného rozsudku rozhodl, že sporné rozhodnutí je stíženo nesprávným právním posouzením, pokud jde o dosah druhé podmínky judikátu Altmark, dopustil nesprávného právního posouzení.

54. Podle společnosti Viasat, vzhledem k tomu, že šlo o žalobu na neplatnost, se Tribunál měl držet přezkumu odůvodnění tohoto rozhodnutí, a nezakládat své posouzení na výkladu tohoto rozhodnutí Komisí v průběhu řízení. Viasat v tomto ohledu tvrdí, že na rozdíl od toho, co Tribunál konstatoval v bodech 97, 99 a 104 až 106 napadeného rozsudku, relevantní body odůvodnění uvedeného rozhodnutí neuvádějí, že druhá podmínka judikátu Altmark „zahrnuje koncept efektivity příjemce kompenzace“. Viasat má za to, že cílem této podmínky, která vyžaduje, aby parametry, na základě kterých je počítáno vyrovnání, byly předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem, je zabránit jakémukoliv zneužití pojmu „veřejná služba“. Viasat se domnívá, že zásah dánského parlamentu je nedostačující ke splnění uvedené podmínky.

55. Společnost Viasat podporuje Komise.

56. TV2 A/S a Dánské království zpochybňují přípustnost druhého důvodu.

57. Pokud jde o věc samou, TV2 A/S nesouhlasí s tím, že Tribunál založil své posouzení týkající se dosahu druhé podmínky judikátu Altmark pouze na výkladu sporného rozhodnutí, který předložila Komise v průběhu písemné části řízení. Své posouzení naopak založil jak na odůvodnění sporného rozhodnutí, tak na jeho výkladu poskytnutém Komisí v průběhu řízení. TV2 A/S má každopádně za to, že v souladu s druhou podmínkou judikátu Altmark byly parametry výpočtu vyrovnání předem stanoveny objektivním a transparentním způsobem.

2. Posouzení

58. Souhlasím se společností TV2 A/S a Dánským královstvím, v tom, že tento důvod je nepřipustný.

59. Viasat tvrdí, že je bezprostředně a osobně dotčena závěry napadeného rozsudku týkajícími se druhé podmínky judikátu Altmark.

60. Současně však připouští, že tato část napadeného rozsudku, posuzovaná samostatně, nemá vliv na výrok rozsudku (body 30 a 31 jejího kasačního opravného prostředku).

61. Vzhledem k tomu, že výrok napadeného rozsudku vyhovuje návrhovým žádáním Viasat a neobsahuje nic týkající se druhé podmínky judikátu Altmark, nemá Viasat nezbytný zájem odůvodňující, aby Soudní dvůr přezkoumal důvody napadeného rozsudku týkající se této druhé podmínky.

62. Stačí konstatovat, že vedle toho, že tento důvod nesměruje k úplnému či částečnému zrušení rozhodnutí Tribunálu, jak je obsaženo v jeho výroku, a musí být tedy prohlášen za nepřijatelný již z tohoto důvodu, měl by takový důvod smysl pouze tehdy, pokud by bylo vyhověno prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku společnosti TV2 A/S ve věci C-649/15 P, TV2/Danmark v. Komise, týkajícímu se použití čtvrté podmínky judikátu Altmark – k čemuž podle mého dnešního stanoviska v uvedené věci nedojde – takže je třeba jej považovat každopádně za neúčinný.

63. Argumentace společnosti Viasat, že Soudní dvůr může uvedený důvod meritorně přezkoumat na základě toho, že je bezprostředně a osobně dotčena důvody napadeného rozsudku týkajícími se druhé podmínky judikátu Altmark, třebaže Tribunál ve výroku napadeného rozsudku vyhověl jejím návrhovým žádáním, nemá na tento závěr vliv.

64. Tento důvod je tedy třeba odmítnout jako nepřijatelný a každopádně jako neúčinný.

65. Podpůrně je třeba uvést, že ve věci C-660/15 P se společnost Viasat ve svém kasačním opravném prostředku rovněž dovolávala toho, že druhá podmínka judikátu Altmark nebyla dodržena.

66. Uvedený kasační opravný prostředek mezitím Soudní dvůr zamítl rozsudkem ze dne 8. března 2017, Viasat Broadcasting UK v. Komise (C-660/15 P, EU:C:2017:178). Podle Soudního dvora se „Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když měl v napadeném rozsudku za to, že čl. 106 odst. 2 SFEU neukládá Komisi zohlednění druhé a čtvrté podmínky Altmark pro účely rozhodnutí, zda je státní podpora slučitelná s vnitřním trhem podle tohoto ustanovení“.

67. Z toho vyplývá, že druhý důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

C. K účinkům zrušení napadeného rozsudku

68. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v prvním stupni svým čtvrtým důvodem, uplatněným na podporu třetí části podpůrného návrhového žádání, vytýkala Komisi nesprávné právní posouzení v tom, že částky pocházející z příjmů z reklamy z let 1995 a 1996, které na ni byly převedeny prostřednictvím TV2-Fonden, považovala za státní podporu, a s ohledem na mou analýzu v rámci prvního důvodu kasačního opravného prostředku je zjevné, že Soudní dvůr musí rozhodnout sám a zamítnout třetí část návrhového žádání, které podpůrně formulovala žalobkyně v prvním stupni.

IV. K nákladům řízení

69. Podle čl. 138 odst. 3 jednacího řádu Soudního dvora, použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě čl. 184 odst. 1 téhož řádu, pokud měl každý účastník ve věci částečně úspěch i neúspěch, ponese každý účastník řízení vlastní náklady řízení. Vzhledem k tomu, že Viasat uspěla s prvním důvodem, ale neuspěla s druhým důvodem, domnívám se, že TV2 A/S by měla nést vlastní náklady řízení a nahradit 50 % nákladů řízení společnosti Viasat a ve zbytku by měli účastníci řízení nést vlastní náklady řízení.

70. Podle čl. 140 odst. 1 jednacího řádu, jenž se na řízení o kasačním opravném prostředku použije na základě čl. 184 odst. 1 tohoto jednacího řádu, členské státy a orgány, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, nesou vlastní náklady řízení. Dánské království jakožto vedlejší účastník řízení před Tribunálem ponese vlastní náklady řízení.

V. Závěry

71. Z těchto důvodů navrhuji Soudnímu dvoru, aby svým rozhodnutím:

- „– zrušil rozsudek Tribunálu ze dne 24. září 2015, TV2/Danmark v. Komise (T-674/11, EU:T:2015:684), v rozsahu, v němž zrušil rozhodnutí Komise 2011/839/EU ze dne 20. dubna 2011 o opatřeních učiněných Dánskem (C 2/03) ve prospěch TV2/Danmark pouze na základě toho, že Komise měla za to, že příjmy z reklamy z let 1995 a 1996 převedené na společnost TV2/Danmark prostřednictvím TV2-Fonden představují státní podporu;
- zamítl třetí část návrhového žádání, které podpůrně formulovala žalobkyně v prvním stupni;
 - ve zbývajících částech kasační opravný prostředek zamítl, a
 - rozhodl, že TV2 Danmark A/S nahradí 50 % nákladů řízení společnosti Viasat Broadcasting UK Ltd a ve zbytku účastníci řízení ponесou vlastní náklady řízení.“